

Livets slutning

Det eneste vi kan være sikre på, er at vi skal dø. Kunne du tænke dig selv at vide hvornår og hvordan du kommer her fra? Nej vel, det er ikke en rar besked at få, men der er nogen der får konstateret at de er så syge af kræft eller andre sygdomme, at lægerne kan sige at deres tid er over inden året er gået. Det er hverken behagelig for den syge eller familien. Det må være en svær ting at forberede sig på, at man ikke skal være sammen med sine elskede. Der er selvfølgelig god tid til, at få sit forhold til Gud på plads, men vi vil måske som, Jesus gjorde på korset sige: "Min Gud, min Gud! Hvorfor har du forladt mig?" *Mat. 27,46*. Vi er vel alle klar over, at vi skal have Gud med os herfra, så vær beredt.

Hvordan er dit forhold til døden?

Er du parat til at møde Jesus når du skal her fra?

Er dine forældre?

Er dine børn?

Beder du nok for dem?

Beder du for dig selv?

Bibeltime blevet til på Blåkilde Efterskole 2010 under Assing sogns samfundslejr

Knud Knudsen

©www.nykraftandagt.dk †

Til døden os skiller

Tab af børn

Vi har det håb, at vi kan leve længe, i 1. mose. 6,3 er det 120 år, men desværre er det ikke klart, at vi får lov til at leve så længe.

Af en eller anden grund sker det, at ved undfangelsen at et barn ikke er velskabt og fostret tabes, på et andet er der hjertefejl, der er så store, at barnet ikke overlever. Det en stor sorg for forældrene der sikkert har ønsket sig barn længe, og så må lægge det i graven.

Vi kan undre os over, at når det nu er Gud der skaber os, det ikke er hans mening, at vi skal have levedygtige børn, for det er vel ikke en straf for vi ikke har levet efter Guds regler, da det både sker for par udenfor kirken, men også for gudsfrygtige.

Mine forældre mistede et barn på 3 år der faldt i en bæk under leg. Det var et stort tab for dem, selv om min søster stort set aldrig blev omtalt, var vi altid på hendes gravsted hver gang vi var i kirke for at mindes hende. Mor gav senere udtryk for at hun aldrig kom over tabet, selv om vi er 5 søskende var der ingen erstatning for hende.

For ca. 20 år siden fandt man ud af man kunne ned sætte vuggedødeligheden væsentligt ved at lade børn ligge på ryggen. Det er svært, at forstå, hvorfor nogle børn skulle dø i vuggen. Vi alle er født som guds børn, Gud tager dem vel ikke, fordi han allerede kan se, det vil blive dårlige mennesker.

Kender du nogen der har oplevet dette, som har fortalt om hvordan det er at miste på denne måde?

Kender du nogen der har mistet på lignende måde?

Kan du forstå hvorfor livet skal værre så kort for nogen?

Revet væk

Som teenager oplevede jeg at en jævnaldrende dreng blev kørt ned og dræbt på stedet. Det er en mærkelig oplevelse, at én man legede med en gang i mellem, bare var væk og ikke mellem os mere. Når der var en der flyttede fra byen, kunne man jo kontakte ham senere.

Vi har oplevet at miste en onkel og tante som blev påkørt, af en spritbilist og dræbt på stedet. De efterlod 2 drenge i teenagealderen. Så forstår man ikke Gud, at det skal ske for et så elskeligt par, der alle dage har levet med Gud. Siden har vi set hvordan drengene har blomstret med deres liv med Gud. De er med til at brede budskabet med deres vidnesbyrd.

Senere mistede vi en svoger der døde ved en arbejdsulykke, hvor han af sin far blev bedt om at gå ind en stor silo for at banke foder løs. Det lykkedes også, men fodret overdækkede ham, hvorved han blev kvalt. Han gjorde det for at glæde sin far. Men tabet slog benene væk under forældrene. Vi skal passe på hvad vi beder om, det er ikke altid vi får det rette resultat.

Det værste jeg har oplevet i forbindelse med døden, var da min svoger faldt ned med en helikopter. Mine søskende og jeg skulle til begravelse hos en gammel nabo hjem til, den ene søster kom ikke da hun ikke kunne komme i kontakt med sin mand. Han havde købt en helikopter sammen med to andre. De var 2 og en erfaren pilot, der var taget til Sjælland for at hente den, på vejen hjem faldt den ned i Arresø. Der gik næsten en måned før de dukkede op. Det er en meget svær tid, at gå med uvisheden om hvor de er henne.

Kender du eksempler på lignende forhold?

Den forberedte død

Jeg husker svagt da to af mine bedsteforældre døde. Da min sidste bedstemor, der blev næsten 81, og stort set var frisk til det sidste, havde haft et langt og godt liv. Det gør det nemmere at forstå at hun skulle dø. En måned efter døde min far, han blev kun 65 år, her var vi knap så forberedt. Selvom han de sidste 5 år havde et liv ud og ind af sygehuset med astma og bronkitis, kalkmangel og meget andet. Det eneste jeg savnede var, at jeg ikke fik sagt farvel, medens han var i live.

Til gengæld 10 år senere da min mor døde. Stod vi og skulle til barnedåb, jeg blev ringet op af min bror, at mor som lå på et plejehjem havde fået sin 3. blodprop og var klar til at blive sendt på sygehus igen, men det blev valgt fra, vi blev enige om at nu måtte det være slut. Hun lå uden at tage føde til sig.

Da vores børn havde fået et skævt blik på døden, med flere af de før nævnte tilfælde, var her en anledning til, at få et mere rent forhold til døden. Midt på ugen tog vi børnene med på besøg, for at sige pænt farvel. De så hvor fredelig hun lå. Så om fredagen kørte vi forbi for at se til hende, da bad personalet os om at blive. Vi sad med mor i hånden da hun udåndede. Denne oplevelse er lige så stor som, at være med ved fødslen af sine egne børn.

Har du selv mistet dine forældre/bedsteforældre?

Hvordan husker du det?